

ἐταιριῶν ἐν Εὐρώπῃ, μεγίστης ἀπολαύων ὑπολήψεως καθ' ἅπασαν τὴν Μεγάλην Βρετανίαν διὰ τὰς γνώσεις καὶ τὴν φιλανθρωπίαν αὐτοῦ, διηυθύνθη εἰς τὸ γραφεῖόν του ὅπως ἐκθέσῃ τὸ ἀποτέλεσμα τῶν πειραμάτων, τὰ ὁποῖα ἐποίησε τὴν προτεραίαν ἐπὶ τριῶν κυνῶν, ὧν ὁ εἰς ἦτο ὁ ταλαίπωρος Ἰακώβος.

Ὁ Καλέβ ἔλαβε μὲ οἶκτον εἰς τὰς ἀγκύλας του τὸ ἀκρωτηριασμένον σῶμα τοῦ ἀρχαίου αὐτοῦ φίλου, μετὰ σπαρακτικῆς δὲ στοργῆς περιέφερε τὰς χεῖράς του ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν, τοῦ καθημαγμένου τραχήλου καὶ τῶν ἐξέχουσῶν πλευρῶν.

— Θεέ μου! εἶπεν ἀκίνητος πρὸ τῆς κλεισθείσης θύρας, τώρα σ' εὐλογῶ, διότι δὲν ἔχω μάτια διὰ νὰ ἰδῶ τὸ βδελυρὸν ἔργον τῶν πλασμάτων σου.

Εἶτα, ἐξαγαγὼν τῶν θυλακίων αὐτοῦ παλαιὸν ῥάκος χρησιμεῖον αὐτῷ ὡς ῥινόμακτρον, ἐτύλιξε τὸ λείψανον τοῦτο, πολυτιμότερον θησαυροῦ δι' αὐτόν.

Τὰ δύο παιδιὰ, τὰ ὁποῖα τὸν παρεμύονον ἐκ τῆς γωνίας τῆς ὁδοῦ ἔσπευσαν παρ' αὐτῷ καὶ τὸν ὠδήγησαν μέχρι τῆς θύρας του.

Μετὰ τινὰς ὥρας οἱ γείτονες ἐκπλαγέντες διότι δὲν ἤκουον αὐτὸν κινούμενον, καὶ φοβούμενοι μήτοι ἦτο ἀσθενής, εἰσῆλθον εἰς τὸ δωμάτιόν του καὶ εὗρον τὸν Καλέβ καθήμενον κατὰ γῆς καὶ κρατοῦντα ἐπὶ τῶν γονάτων του τὸ σῶμα τοῦ δυστυχῆς Ἰακώβου. Ἐνόησαν τότε τὴν ἄφωνον ἀπελπισίαν τοῦ γέροντος.

*

Ζῆ πάντοτε ὁ γέρων τυφλὸς μόνος καὶ ἄνευ συντρόφου. Οἱ γείτονές του πράττουσι δι' αὐτὸν ὅ,τι δύνανται, σπανίως δὲ στερεῖται τεμαχίου ἄρτου καὶ ἐνὸς κυπέλλου τείου. Κατὰ πᾶσαν ἐσπέραν, ὅταν σημάνῃ ἡ πέμπτη ὥρα, ἐγείρεται τῆς χλωῆς καθέκλας του, ἀνοίγει τὴν θύραν του, καὶ ἀκροᾶται μήτοι τέσσαρες μικροὶ πόδες ἀντηχοῦσιν ἐπὶ τῆς κλίμακος.

Τρελλός! θὰ εἴπωσιν, ἔγεινε τρελλός!

Φεῦ! Οἱ σοφώτεροι μεταξύ τῶν ἀνθρώπων δὲν εἶνε πολλάκις ἐκεῖνοι τοὺς ὁποίους ὀνομάζουσι τρελλούς;

Belgravia.

Ἡ δόξα ἀναγκάζει συνήθως τὸν ἐντιμὸν ἄνθρωπον νὰ ὑποστῇ τὰς αὐτὰς δοκιμασίας, τὰς ὁποίας τῷ ἐπιβάλλει καὶ ἡ τύχη, τουτέστιν ἀμφότεραι τὸν ἀναγκάζουσι, πρὶν ἢ τὸν ἀφήσωσι νὰ φθάσῃ μέχρις αὐτῶν, νὰ πράξῃ ἢ νὰ ἀνεχθῇ πράγματα ἀνάξια τοῦ χαρακτῆρός του. Ὁ ἀνὴρ ὅμως ὁ ἔχων ἄτρεπτον τὴν ἀρετὴν ἀπωθεῖ τότε ἀμφοτέρας, καὶ ἀποσύρεται ἐν τῇ ἀφανείᾳ ἢ ἐν τῇ ἀτυχίᾳ.

Ἡ ὑπὸ τὸν κάτωθι τίτλον οἰκογενειακῆ μελέτη, ἣν δημοσιεύομεν σήμερον, μετεφράσθη ἐκ τοῦ νεωτάτου συγγράμματος τοῦ γνωστοῦ γάλλου λογογράφου Γουστάθου Δρό: *Τὸ παιδίον*. Ἐν τῷ ἔργῳ τούτῳ ὁ συγγραφεὺς μετὰ παρατηρητικότητος σπανίας καὶ χρίτους ἀπαρμιλλίου μελετᾷ τὸ παιδίον, σπουδάζει τὸν ἐν αὐτῷ κατὰ μικρὸν διαμορφούμενον ἄνθρωπον καὶ τὰς ἐκδηλώσεις τῶν αἰσθημάτων αὐτοῦ, περιγράφει δ' ἐπαγωγότατα τὴν σχέσιν τῶν γονέων πρὸς τὸ μικρὸν καὶ ἐπέραστον πλάσμα, τὰς συγκινήσεις αὐτῶν καὶ τὰς ἀνησυχίας, λίαν ἐντέχνως ἅμα παρειαγῶν τὰ περὶ τῆς ἀγωγῆς τῶν παιδιῶν βαθεῖα πορίσματα αὐτοῦ. Ἐκ τοῦ συγγράμματος τούτου καὶ ἄλλα τοιαῦτα ἀξιαντάγματα κεφάλαια θέλομεν παράσχει τοῖς ἀναγνώσταίς τῆς *Ἑστίας*.

Σ. τ. Δ.

ΠΑΤΗΡ ΚΑΙ ΤΕΚΝΟΝ

Περὶ τὸ τρίτον ἢ τέταρτον ἔτος τῆς ἡλικίας του μεταμορφοῦται μεγάλως τὸ παιδίον καὶ ἐκδηλεῖ ἐναργῶς τὸ γένος αὐτοῦ. Διασπαράσσει τοὺς ναστοχαρτίνοὺς ἵππους του, θραύει τὰ τύμπανά του, φυσᾷ εἰς σάλπιγγας μετ' ἀπελπιστικῆς ἐπιμονῆς, καταστρέφει τὰ εὐθραυστα ἐπιπλα καὶ δεικνύει θορυβώδεις ἐχθρικὰς διαθέσεις πρὸς τὰ ὑαλικά... Ἐγεινε πλέον ἀνὴρ.

Ἡ ἐπεικὴς μήτηρ αὐτοῦ, εἰν' ἀληθές, διαβεβαίωσεν ὅτι τὰ παιδιὰ ἔχουν ἀνάγκη κινήσεως καὶ ὅτι ἡ ὑπερβολικὴ αὐτῆ ζωηρότης εἶνε ἀσφαλὲς τεκμήριον τῆς ὑγιείας αὐτοῦ, ἀλλ' εἶνε βέβαιον ἐπίσης ὅτι πολλοὶ φίλοι τῆς οἰκογενείας, μεμψίμοιροι ἀναμφιβόλως καὶ δύστροποι, δὲν ἔρχονται ὅσον ἄλλοτε συχνὰ εἰς τὴν οἰκίαν, ἢ ἐκλέγουσι διὰ τὰς ἐπισκέψεις των τὰς ὥρας καθ' ἃς τὸ παιδίον κοιμᾶται ἡσυχῶς κουρασμένον.

Δὲν πρέπει δὲ νὰ καταδικάσωμεν καθ' ὕλοκληρίαν τοὺς φίλους τούτους, διότι τὸ παιδίον καταντᾷ πράγματι ἀνυπόφορον. Αὐτὸς ὁ πατήρ του, ὅστις εἶνε ἡ προσωποποίησις τῆς πράχτητος, ἀναγκάζεται νὰ τὸ ὁμολογῇ ἐνίοτε. Ἐν τούτοις ὅταν πράττῃ τοῦτο, ἡ ἔκφρασις τοῦ προσώπου του διαψεύδει τὴν ἔνοιαν τῶν λόγων του οὐδεμίαν ἀμφιβολίαν καταλείπουσα ὅτι δὲν εἶνε τόσον δυσηρεστημένος ὅσον προσπαθεῖ νὰ φαίνεται.

Μολονότι ὀργίζεται καὶ κραυγάζει κ' ἐπιπλήττει, εὐχερῶς δυνάμεθα νὰ κατανοήσωμεν ὅτι αἱ ἀταξίαι τοῦ υἱοῦ του προξενοῦσιν εἰς αὐτὸν μεγάλην χαρὰν ἀκούων τὸν κρότον τῶν θραυσμένων πινακίων αἰσθάνεται νέαν τιὰ καὶ ἰδιάζουσαν στοργήν, ἣν οὐδέποτε τέως εἶχεν αἰσθανθῆ. Ἐναθρύνεται διὰ τὰ κατορθώματά του, ἅτινα κατ' αὐτὸν ἐξαγγέλλουσιν ἀνδρικὸν τὸν χαρακτῆρα τοῦ υἱοῦ του.

Ἄν τὸ παιδίον ξεκοιλιάζῃ τοὺς ἵππους του, αἰτία τούτου εἶνε ὅτι θὰ γείνη γενναῖος ἀνὴρ ἂν φυσᾷ ἀδιακόπως εἰς λευκοσιδηροὺς σωλῆνας, τοῦτο προέρχεται διότι αἰσθάνεται ἀκατανίκητον κλίσιν πρὸς τὸ στρατιωτικὸν ἐπάγγελμα. Καὶ διατὶ ἄλλο, σὰς παρακαλῶ, συντρίβει τὰς ὑάλους τῶν παραθύρων εἰμὴ διὰ ν' ἀποδείξῃ ὅτι βραδύτερον θὰ καταστῇ δραστηριώτατος ἀνὴρ; Ἄν προσέξῃ

τις μάλιστα συντόμως δύναται νὰ ἴδῃ ὅτι μαρτυρεῖ πολλὴν τόλμην ὁ τρόπος αὐτοῦ δι' οὐ τραβᾷ τὴν οὐρὰν τοῦ σκύλλου, ἢ σταματᾷ τὸ ἐπὶ τοῦ τοῖχου ὠρολόγιον.

Πῶς φαίνεται ὅτι δὲν εἶνε κοριτσάκι ὁ υἱόκας του! τὸ ἔχει τὸ αἶμα βλέπετε. « Τέτοιον εἶμεθα ὅλοι μας εἰς τὴν οἰκογενεῖάν μας, ψιθυρίζει ὁ εὐτυχῆς πατήρ· ἀμὴ κ' ἐγὼ δὲ εἰς τὴν ἡλικίαν του δὲν ἤμην καλλίτερος, ἤμην σωστός διάβολος! »

Τὸ παιδίον λοιπὸν καθίσταται κάτοπτρον, ἐν ᾧ ὁ πατήρ ἀρέσκειται νὰ ἐμβλέπῃ τὴν ἰδίαν αὐτοῦ εἰκόνα. Τῷ φαίνεται ὅτι ἐν τῇ ζωῇ τοῦ ὄντος ἐκείνου ἀρχίζει ἐκ νέου ἡ ὑπαρξίς αὐτοῦ, ὅτι ἀναβῶσι, ἀναγεννᾷται. Ποῖαν ἐπίδρασιν θὰ ἔχω ἐπὶ τοῦ παιδίου τούτου τὸ ὅποιον εἶνε ἄλλος ἐγὼ! λέγει καθ' ἑαυτόν· θ' ἀφαιρέσω ἀπ' αὐτοῦ ὅλα τὰ ἐμπόδια τὰ παρακωλύσαντα τὴν πορείαν μου, θ' ἀπομακρύνω ἀπὸ τὸν δρόμον του τοὺς λίθους εἰς οὓς προσέκρουσα, θὰ τὸ βοηθήσω μὲ τὰς συμβουλάς μου καὶ μὲ τὴν πεῖράν μου!.. Θὰ τὸ καταστήσω εὐτυχές· θὰ τὸ κάμω ἄνθρωπον μὲ ἀξίαν, μὲ προτερήματα, περιζήτητον, ἀπὸ τὰς δάφνας δὲ ἄς ἀφθόνως θέλει δρέψῃ θὰ κρατήσω τὸ εἰς ἐμὲ ἀνήκον μερίδιον.

Ἀνθρωπινὴ ἀδυναμία!

Ἦ, βεβαίως, κανεὶς δὲν ἀρνεῖται ὅτι ἡ ἐπὶ τοῦ μέλλοντος τοῦ τέκνου κερδοσκοπία τοῦ πατρὸς εἶνε ἀδυναμία, ἀλλὰ τὸ παράγον τὴν ἀδυναμίαν ταύτην αἰσθημα εἶνε ἡ ἀφοσίωσις. Τίς θὰ μεμψῆ τὸ διαυγές βυχίον διότι συμπαρασύρει ἐνίοτε καὶ ὀλίγην ἰλύν;

Τὰ βαθέα αἰσθήματα ἔχουσιν ἀναριθμήτους ῥίζας περιβαλλούσας τὴν καρδίαν, διευθυνομένας κατὰ πᾶσαν διέυθυνσιν, τρεφομένας ἐξ αὐτῆς καὶ ἀπορροφώσας ταυτοχρόνως ἐλαττώματα καὶ προτερήματα. Ἀνευρίσκομεν μὲν ἐν τῇ πατρικῇ στοργῇ πάσας τὰς ἀνθρωπίνους ἀδυναμίας, ἀνευρίσκομεν ὅμως καὶ πάντα τὰ μεγάλα αἰσθήματα, διὰ τοῦτο ἐπιεικῶς πρέπει νὰ ψέγωμεν τοὺς δυστυχεῖς πατέρας.

Ἡ ματαιότης αὐτῶν εἶνε ἄλλως τε χορδὴ ἀκαταπαύστως δονουμένη, καὶ ἂν θέλετε νὰ εὐαρεστήσετε εἰς τινὰ ἐξ αὐτῶν, ἀδιάφορον ποῖον, εἰπέτε τῷ ἀδιστακτῶς:

— Μὰ πόσο σὰς ὁμοιάζει ὁ υἱός σας! ποτέ μου δὲν εἶχα ἰδεῖ τέτοια ὁμοιότητα. Σὰς βεβαίω!

Ὁ πατήρ φιλαρέσκως τότε θ' ἀπαντήσῃ:

— Ὅχι δὲ καὶ τόσο. . . ναι, δὲν λέγω, ἔχετε δικαίον, πρὸ πάντων ὅταν τὸ βλέπετε ἀπὸ τὸ πλάγι.

Ἄλλ' ἀφ' οὗ ἀπέλθετε θὰ προσεῖπῃ:

« Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ἔχει βλέμμα ἀετοῦ· τί διαβολοῦδ' ἔρχεται πάλιν εἰν' αὐτῇ τίποτε δὲν τοῦ διαφεύγει! »

Ἡ ὁμοιότης αὕτη τοῦ υἱοῦ τοῦ πρὸς αὐτὸν τὸν εὐχαριστεῖ μέχρι τοῦ βάθους τῆς καρδίας του, θὰ ἠσθάνετο δὲ μυχίαν καὶ μυστικὴν χαρὰν καὶ ἂν

ἔτι ἡ ὁμοιότης αὕτη ἐξεδηλοῦτο διὰ μικροῦ τινος φυσικοῦ ἐλαττώματος, μυωπίας παραδείγματος χάριν, ἢ ῥινὸς ὑπερμεγέθους, ἢ ἄλλης δυσἀρέστου ἀρρυθμίας τοῦ προσώπου.

Μὴ νομίσθετε ἐν τούτοις ὅτι ὁ πατήρ οὗτος εἶνε τέρας! Ἐνώπιον δύο ἢ τριῶν φίλων, θὰ μεμψιμοιρήσῃ πρῶτος κατὰ τῆς κληρονομικῆς ταύτης μεταβιβάσεως τῶν ἰδίων αὐτοῦ ἐλαττωμάτων, ἀλλ' ἅμα μείνῃ μόνος συνδιαλλακτικῆ τις φωνὴ θὰ ψιθυρίσῃ εἰς τὸ οὖς του:

« — Δὲν ἐνοεῖς δὲ, καίμενε, ὅτι αὕτη ἡ πελωρία μύτη εἶνε ὡς ὑπογραφή τοῦ ἔργου σου καὶ ἐπίσημος ἀναγνώρισις τῶν δικαιοματίων σου; Παρεπονέθης ποτέ σου κατὰ τῆς ῥιλικῆς ταύτης προεξοχῆς τὴν ὅποιαν σοὶ μετεβίβασαν οἱ γονεῖς σου; — χωρὶς νὰ τὸ θέλουν, ἐνοεῖται, διὰ νὰ εἴπωμεν τὴν ἀλήθειαν. — Βεβαίως ὅχι· ποτέ δὲν παρεπονέθης. Τότε λοιπὸν διατί θέλεις καὶ καλὰ καὶ σώνει νὰ σοῦ μεμψῆ ὁ υἱός σου διὰ τὴν οἰκογενειακὴν αὐτὴν κληρονομίαν; Οὔτε σὺ δὲν τὸ ἔκαμες ἐκ κακεντρεχείας; Πιστευσέ με, μὴ θεωρῆς ὡς ἐλαττωμα τὴν μεγαλοπρέπειαν ταύτην τῆς ῥινός, ἥτις ἐπὶ τέλους ἀποτελεῖ διακριτικὸν γνῶρισμα προσμαρτυροῦν τὴν προσωπικότητά σου καὶ καθιστῶν στενοτέραν τὴν μεταξὺ σας ἀλληλεγγύην. Ἀγάπα τον περισσότερον διὰ τὸ ἀσύνηθες ἀλλ' εὐἀρεστον εἰς σὲ κληροδοτημά σου. »

Ὅτω ψιθυρίζει ἡ συνδιαλλακτικὴ φωνή, συνήθως δὲ κρῖνεται ὡς ὀρθὰ λέγουσα. Οὐ μόνον διὰ τὴν φυσικὴν ταύτην ὁμοιότητα εὐχαριστεῖται ὁ πατήρ, ἀλλ' ἰδίᾳ διὰ τὴν ὁμοιότητα ἣν τὸ τέκνον του ἐκ μιμήσεως πρὸς αὐτὸν θέλει νὰ ἔχῃ προσπαθοῦν νὰ καταστήσῃ αὐτὴν ὅσον τὸ δυνατόν ἐκφανστεράν.

Ὀλίγον φροντίζει τὸ παιδίον περὶ τῆς ἀξίας τῶν ἰδεῶν, τῶν κλίσεων καὶ τῶν ἕξεων τοῦ πατρὸς· μιμεῖται τὰ πάντα ἀνεξετάστως, ἀνεξελέγκτως, τὰ προσοικειοῦται δ' ὡς ὠθούμενον ὑπὸ ὑρμεμψύτου ἀνάγκης.

Χονδραίνει τὴν φωνὴν τοῦ ὅπως ὁμοιάζει πρὸς τὸν πατέρα του, μιμεῖται τὰς χειρονομίας του. Φαίνεται προστατεύον τὴν μητέρα του ὅτε ἐξέρχεται μετ' αὐτῆς, θέλει θυλάκια ἐπὶ θυλακίων εἰς τὰ ἐνδύματά του. « Ἐγὼ, νὰ τὸ ξεύρετε, λέγει ἐξαπτόμενον, σὰν μεγαλώσω θὰ ἔχω μουστάκια, καὶ μπαστούνι, καὶ ψηλὸ καπέλο, καὶ δὲν θὰ φοβοῦμαι τὴν νύκτα καὶ θὰ λέγω: « Νὰ πάρῃ ὁ διάβολος! ὅπως ὁ πατέρας. »

Μελετήσατε τὸ παιδίον τὴν ὥραν τοῦ γεύματος, τὴν στιγμὴν καθ' ἣν προσηλοῖ τοὺς μεγάλους παρατηρητικούς ὀφθαλμούς του ἐπὶ τοῦ ὄξυθύμου πατρὸς του λέγοντος « Νὰ πάρῃ ὁ διάβολος! » καὶ μὲ στόμα κεκλήνως, κρατοῦν τὸ κοχλιάριον εἰς τὴν χεῖρά του μελετᾷ τὸ προσφιλές αὐτῷ πρότυπον μετ' ἐκφράσεως ἐκπλήξεως καὶ θαυμασμοῦ.

Ἡ πρὸς τὸν πατέρα ἀφοσίωσις αὕτη τοῦ τέκνου μοι ἐνθυμίζει τὴν θελκτικὴν φράσιν παιδίου μεθ' οὗ συνεβάδιζόν ποτε.

Διελθόντες ὁδὸν τινα εἶδομεν εὐρύωμον καὶ ῥωμαλέον κλητῆρα.

— Οἱ κλητῆρες δὲν εἶνε ἀπ' ὅλους πειὸ δυνατοί; μὲ ἠρώτησε.

— Ναί, μικρὸ μου, εἶνε πολὺ δυνατοί.»

Ἐσκέφθη ἐπὶ στιγμὴν καὶ μετὰ βαθείας πεποιθήσεως προσεῖπε :

— Ναί, ἀλλὰ δὲν εἶνε δυνατοὶ σὰν τὸν μπαμπά!

Ἄν ἐξέφερον τὴν ἐλαχίστην ἀμφιβολίαν περὶ τῆς ῥώμης τοῦ πατρός του, ὅστις ἄλλως τε ἦτο πᾶν ἄλλο ἢ ῥωμαλέος, αἱ σχέσεις ἡμῶν ἦθελον διακοπῆ διὰ παντός.

Ἐκ τούτου ἔπεται, καλέ μου φίλε, ὅτι εἶσαι τὸ ἰδανικὸν τοῦ τέκνου σου ὁ τύπος τῆς ἰσχύος, τῆς καλλονῆς, τῆς νοσημοσύνης.

— Ποσάκις ἀπατάται! θὰ μοῦ εἶπῃς.

Ἐδίσταζον νὰ κάμω τὴν παρατήρησιν ταύτην ἀλλὰ λεχθεῖσαν ἤδη τὴν συμμερίζομαι καὶ ὁμολογῶ ὅτι ὁ φλογερός του θαυμασμός ὑπερβαίνει τὰ ὅρια.

Διὰ τοῦτο δὲν σὲ συγκινεῖ ἡ ὑπερβολὴ τῆς πλάνης του ἀλλ' ἡ εἰλικρίνεια αὐτῆς· δὲν σὲ συγκινεῖ ἡ ὑπερβολικὴ ἀξία ἣν σοὶ ἀποδίδει, ἀλλ' ἡ πίστις ἣν ἔχει πρὸς τὴν ἀξίαν ταύτην. Μειδίξε ὅταν ἀκόπως σὲ μεταμορφώσῃ εἰς ἥρωα, ἀλλ' ἔρχονται δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς σου ὅταν σκέπτεσαι ὅτι πιστεῖται εἰς τὸν φαντασιώδη ἡρωϊσμόν σου μόνον καὶ μόνον διότι σὲ ἀγαπᾷ πολὺ, καὶ ὅτι ὅλαι αἱ περὶ σοῦ ὄνειροπολήσεις του, κωμικαὶ ἐνίοτε, μαρτυροῦσι στοργὴν, καὶ στοργὴν τυφλὴν, ἀπόλυτον.

Κατὰ τὰς ἀπαιτήσεις τῆς αὐστηρᾶς ἠθικῆς, δὲν τὸ ἀγνοῶ, πρέπει νὰ διορθώωμεν τὰς πεπλανημένας αὐτοῦ ἰδέας, νὰ ἐντείνωμεν τὴν κρίσιν του, ἀλλ' ἀπαιτεῖται ἔκτακτος γενναϊότης, ὅπως εἴπωμεν εἰς αὐτό :

— Βλέπε με ὅπως εἶμαι καὶ ὄχι καλλίτερον· παρατῆρει τὰ ἐλαττώματά μου, καὶ μὴ τὰ μιμήσαι.

Πολὺ δ' εὐκολώτερον εἶνε εἰς τὸν πατέρα νὰ διορθώσῃ τὰ σφάλματα αὐτοῦ, νὰ λάβῃ ὡς ὑπογραμμὸν τὴν ἰδανικὴν εἰκόνα ἣν ὁ μικρὸς ποιητῆς ἐξωγράφῃσεν ἐν τῇ καρδίᾳ του ὅπως μὴ φανῇ ὅτι ἠπατήθη τὸ παιδίον τοιοῦτον ὄνειρευθὲν τὸν πατέρα του.

Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι ἐνασχοῦμεν ἐπὶ τοῦ τέκνου μας μεγίστην ἐπίδρασιν, πολλάκις δὲ ἐν ἀγνοίᾳ ἡμῶν καὶ παρὰ τὴν θέλησίν μας.

Ὁ βίος ἡμῶν εἶνε τὸ κατώφλιον τοῦ ἰδικοῦ του. Διὰ τῶν ὀφθαλμῶν μας βλέπει τὸν κόσμον.

Ἐπωφελήθητε, νεαροὶ πατέρες, τὰς πρώτας στιγμὰς τῆς ἀθωότητος τοῦ τέκνου σας· προσπαθήσατε νὰ εἰσέλθητε εἰς τὴν μικρὰν καρδίαν του

καθ' ἣν στιγμὴν διανοίγεται καὶ ἐνοικίησατε εἰς αὐτήν.

Ν' ἀγαπώμεθα ὑπὸ τοῦ ὄντος τὸ ὁποῖον ἀγαπώμεν, τοῦτο δὲ εἶνε τὸ μέγα πρόβλημα τοῦ βίου καὶ τὸ μόνον ἴσως ἄξιον μερίμνης; Ὁ κερδαίνων τὴν ἀγάπην τοῦ τέκνου του, οἰκονομεῖ εὐτυχίαν διὰ τὰς ἡμέρας τοῦ χειμῶνος. Ἐκαστον ἔτος, φίλε μου, θ' ἀφαιρῇ ἀπὸ σοῦ ἐν μέρος τοῦ βίου σου· τὸ πνεῦμά σου κατὰ μικρὸν θ' ἀπολέσῃ τὴν ἰκμάδα του καὶ θ' ἀπαιτήσῃ ἀνάπαυλαν, ἐφ' ὅσον δὲ ζῆς ὀλιγώτερον διὰ τοῦ πνεύματος, θὰ ζῆς περισσότερον διὰ τῆς καρδίας, ὥστε ἡ ἀγάπη τῶν ἄλλων, ἥτις τέως σοὶ ἦτο ἀπλῶς εὐάρεστον ἐπιδόρηον θέλει καταστῆ διὰ σὲ ἀναγκαία τροφή.

Ἄλλ' ἡ υἱικὴ στοργὴ δὲν γεννᾶται διὰ μιᾶς. Ἡ φωνὴ τοῦ αἵματος εἶνε φωνὴ ποιητικὴ μᾶλλον ἢ ἀληθής. Ἡ ἀγάπη τῶν τέκνων ἀποκτάται, κερδαίνεται· εἶνε συνέπεια καὶ ὄχι αἰτία, ἢ δ' εὐγνωμοσύνη εἶνε ἡ ἀρχὴ αὐτῆς.

Πρέπει λοιπὸν πρό παντός ἄλλου τὸ παιδίον νὰ αἰσθανθῇ εὐγνωμοσύνην πρὸς σέ. Μὴ ἀπατάσαι δὲ νομίζων ὅτι εὐγνώμον θὰ σοὶ εἶνε διὰ τὴν περὶ αὐτοῦ ἐνδεδεχῆ μέριμναν, διὰ τὰ περὶ τοῦ μέλλοντος αὐτοῦ ὄνειρα ἢ διὰ τὴν πλουσίαν προῖκα ἣν θὰ συναγάγῃς δι' αὐτό, ἂν τὸ τέκνον σου εἶνε κόρη.

Ἡ τοιαύτη εὐγνωμοσύνη ἀπαιτεῖ ἀπὸ τὸν μικρὸν ἐγκέφαλον σκέψεις ἀνωτέρας τῆς ἀντιλήψεώς του καὶ κοινωνικὰς γνώσεις ὑπερτέρας τῆς ἡλικίας του.

Ἡ εὐγνωμοσύνη αὐτοῦ ἔσται κατ' ἀρχὰς ὑπολογισμὸς ἐγωϊστικὸς, φυσικὸς καὶ ὀλίγον περιπλοκος· ἂν τὸ ἔκαμες νὰ γελᾷσῃ, ἂν τὸ διασκέδασες, θὰ ἐπιθυμῇ τὴν παρουσίαν σου καὶ θὰ τεινῇ πρὸς σε τοὺς μικροὺς του βραχίονας κραυγάζων «Κι' ἄλλο!» Καὶ βραδέως ἡ εὐγνωμοσύνη θέλει γεννηθῆ ἐν αὐτῇ ὡς ἡ ἐκφρασις τῆς εὐχαριστίας ἀναβαίνει εἰς τὰ χεῖλη ἐκείνου τὸν ὁποῖον κατεστήσαμεν εὐτυχῆ.

Λοιπὸν, καλέ μου φίλε, μάθε τὴν τέχνην τοῦ διασκεδάζειν τὸ τέκνον σου. Οὐ μόνον ἡ καρδία σου θὰ εὖρῃ ἐν τούτῳ τὰς ἡδυτέρας τῶν συγκινήσεων, ἀλλὰ καὶ τὸ πνεῦμά σου θὰ δυναθῇ νὰ δεῖξῃ ὄλην τὴν οὐξύτητα καὶ διορατικότητά αὐτοῦ. Τί ἀβρότερον, τί συγκινητικώτερον, ἀλλὰ καὶ τί φιλοσοφικώτερον τῆς πρὸς τὰ μικρὰ παιδία ἐπαφῆς ταύτης;

Ἄν αἱ θύραι τῆς οἰκίας σου εἶνε κλεισταί, μὴ διστάζης, καλέ μου φίλε, μιμήθητι τὴν φωνὴν τοῦ πετεινοῦ. Ἀπάντησον μετὰ προθυμίας εἰς τὰς μυρίας ἐρωτήσεις κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἤττον παραλόγους, τὰς ὁποίας θὰ σοὶ ἀποτεινῇ τὸ χαριτωμένον παιδάκι, καὶ αἴτινες εἶνε ἡχώ τῶν θελκτικῶν του ὄνειρων. Καὶ ἂν μάλιστα ἀπαιτήσῃ νὰ κάμῃ ἓνα μικρὸν περίπατον ἐπὶ τῶν

ᾧμων σου, ἢ σοῦ τραβήξῃ ὀλίγον τὰ γένειά σου, ἐν ᾧ σοῦ προσφέρῃ τὰ ῥόδινά του χεῖλην, θερμὰ ἐκ τῶν φιλημάτων, τί κακὸν τάχα θὰ πάθῃς;

Μὴ νομίσης ὅτι ὁ τοιοῦτος τρόπος τοῦ φέρεσθαι θὰ μειώσῃ τὸ πατρικόν σου γόητρον. Τοῦναντίον δι' αὐτοῦ θ' ἀποκτήσῃς ἐπὶ τοῦ τέκνου σου βαθεῖαν καὶ διαρκῆ ἐπίδρασιν, προερχομένην ἐκ τῆς ἀμοιβαίας ἀγάπης. Ἡ ἐκτίμησις καὶ ὁ σεβασμὸς συμβιβάζονται κάλλιστα πρὸς τὴν στοργήν· δύνασαι νὰ μειδίᾳς χωρὶς ν' ἀπαρηνηθῇς τὴν πατρικὴν σου ἐξουσίαν καὶ νὰ ἐπιβάλλῃς ὑπακοήν χωρὶς νὰ εἶσαι ἀυστηρὸς.

Εἶνε ἀνάγκη νὰ σὲ φοβῆται τὸ μικρὸν πλάσμα, ἂν φοβῆται μὴ σὲ δυσαρεστήσῃ καὶ σὲ λυπήσῃ;

Ἄκουσέ με λοιπὸν τί θὰ σοῦ εἰπῶ. Συναναστρέφου καὶ παίζε μαζί του, τόσον ἀκριβῶς ὥστε νὰ ἔχῃς τὸ δικαίωμα νὰ μείνῃς φίλος του. Κρύπτει τὴν πατρικὴν σου ἐξουσίαν καὶ μόνον ἐν ἐσχάτῃ ἀνάγκῃ δείκνυε αὐτὴν. Πρότρεπε μετ' ἀγαθότητος καίτοι δύνασαι νὰ προστάτῃς ὡς κύριος· ἡ ὑποταγὴ του πρέπει νὰ εἶνε τιαυτὴ ὥστε νὰ σοι προξενῇ εὐχαρίστησιν· ἐν τῇ εὐπειθείᾳ του φρόντισε νὰ ἐνυπάρχῃ πολλὴ ἀγάπη. Συλλογίσου ὅτι τὰ παιδιά ἔχουν ὀξύτητα κρίσεως, ζωηρότητα ἀντιλήψεως ἢν ἡμεῖς οὔτε φανταζόμεθα κἄν, ἐκτὸς ἂν μελετήσωμεν αὐτάς· συλλογίσου ὅτι ἔχουν τὸ ὀρμέφυτον τοῦ δικαίου καὶ ὅτι λέξεις τινὲς τραχεῖαι καὶ ἄδικοι, τυχαίως ἐκστομισθεῖσαι, μένουσιν ἐγκεχαραγμέναι εἰς τὸ βάθος τῆς καρδίας των καὶ ἀναμιμνήσκονται αὐτῶν καθ' ὅλον τὸν βίον των.

Συλλογίσου ὅτι τὸ παιδίον σου αὐτὸ θὰ γείνη ἀνὴρ τοῦ ὁποίου ἡ στοργὴ θὰ θερμάνῃ τὰς ἡμέρας τοῦ γήρατός σου· σεβάσθητι αὐτὸ διὰ νὰ σὲ σεβασθῇ καὶ ἔσο βέβαιος ὅτι καὶ τὸ ἐλάχιστον μέρος τοῦ σπόρου ὅστις ἐρίφθη εἰς τὴν καρδίαν αὐτοῦ, θάττον ἢ βράδιον, θὰ παραγάγῃ τὸν καρπὸν του.

Εὐρίσκονται πνεύματα τινὰ ἀπ' αὐτοῦ τοῦ λίκνου ἀτίθασσα καὶ ἀνυπότακτα θὰ μοῦ εἰπῇς. Πιθανόν· ἀλλ' εἶσαι βέβαιος ὅτι ἡ πρώτη λέξις ἢν ἤκουσας τὰ μυχθηρὰ ταῦτα ὄντα δὲν ὑπῆρξεν ἡ αἰτία τῆς εἰς τὸ κακὸν ῥοπῆς αὐτῶν; Ποσάκις ἡ ἀπειθεια εἶνε συνέπεια ἀδεξίου καὶ ἀδίκου καταπίεσεως!

Μεταξὺ τῶν κακῶν ὀρμεφυτῶν εὐρίσκεται συχνὰ καὶ ἐν καλόν, μικρὸν καὶ κεκρυμμένον, εἶναι ἀληθές, ἀλλὰ δυνάμενον νὰ μᾶς χρησιμεύσῃ ὡς ὄπλον ὅπως καταπολεμήσωμεν τὰ ἄλλα. Τοῦτο ἀπαιτεῖ, βεβαίως, καὶ κόπον πολὺν καὶ ἀγάπην, καὶ δεξιότητα· ἀλλ' ἡ ἀμοιβὴ πάντων τούτων θὰ εἶνε τόσον ἠδεῖα!

Καὶ ἐκτὸς τούτου τὰ παιδιά εἶνε ἀξιαγάπητα. εἴτε λασπωμένα εἶνε, εἴτε ἀμέμπτως ἐνδεδυμένα, εἴτε τρέχουν εἰς τὸν ἥλιον καὶ εἰς τοὺς δρό-

μους καὶ κυλίνονται εἰς τὴν κόνιν, εἴτε συνοδεύουν τὰς μητέρας των εἰς τὸν περίπατον, εἴτε τσαλαβοῦτοῦν μὲ τὰ παπάκια τὰ ὅποια κάμνουν κοὐὶ κοὐί, εἴτε συσσωρεύουν ἄμμον ἐν παραλίᾳ τινὶ ὑπὸ ἀριστοκρατικοῦ κόσμου θαμιζομένην, εἴτε πτωχὰ εἶνε ἐν ἐνὶ λόγῳ εἴτε πλούσια εἶνε ἐπέραστα, Καὶ τὰ μὲν καὶ τὰ δὲ ἔχουν τὴν αὐτὴν χάριν, τὴν αὐτὴν κωμικὴν σοβαρότητα, τὴν αὐτὴν ἀθωότητα, τὴν αὐτὴν ἡμεριμνησίαν, τὸ αὐτὸ θέλημα· θέλημα ἀνεκφραστον καὶ ἀκαταμάχητον, ὅπερ εὐρίσκωμεν ἐν πάσῃ τῇ φύσει ἀπὸ τοῦ καλυκίζοντος ἄνθους μέχρι τῆς ὑποφωσκούσης ἡοῦς, μέχρι τοῦ εἰσερχομένου εἰς τὴν ζωὴν παιδίου.

Gustave Droz

K.

ΠΙΝΑΞ ΤΩΝ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ ΦΥΟΜΕΝΩΝ ΕΥΛΩΔΩΝ ΦΥΤΩΝ

Σκοποῦντες νὰ ἐκδώσωμεν προσεχῶς βοτανικὴν, δασολογικὴν καὶ ὕλουργικὴν περιγραφὴν πάντων τῶν ἐν Ἑλλάδι φυομένων ξυλωδῶν φυτῶν¹⁾ καὶ ἐπιθυμοῦντες ὅπως τὸ ἔργον ἡμῶν καταστῇ ὅσον ἔνεστι τελειότερον, δημοσιεύομεν σήμερον ἀλφαριθμητικὸν πίνακα τῶν γνωστῶν ἡμῖν δημῶδων ὀνομάτων αὐτῶν μετὰ παραθέσεως τῶν ἀρχαίων καὶ τῶν ἐπιστημονικῶν, παρακαλοῦντες τοὺς λογίους ἀπασῶν τῶν ἐλληνικῶν χωρῶν, ὡς καὶ πάντα ἄλλον, ἵνα συνδράμωσι τὸ ἐπιχειρούμενον ἔργον, ἀνακοινοῦντες ἡμῖν διὰ τοῦ Γραφείου τῆς Ἑστίας δημῶδη ἢ καὶ ἀρχαῖα ὀνόματα ξυλωδῶν φυτῶν, ἐτι δὲ καὶ φράσεις, λέξεις δημῶδεις τε καὶ ἀρχικὰς ἀναγομένας εἰς δασικὰ καὶ ὕλουργικὰ σχετικὰ πρὸς τὴν ὕλοτομίαν, κατεργασίαν, μεταφορὰν καὶ χρησιμοποίησιν τῆς ξυλείας καὶ παντὸς ἄλλου δασικοῦ προϊόντος ἔργα ἢ ἀντικείμενα. Ἐπίσης δηλοῦμεν ὅτι εὐγνωμόνως ἀποδεξόμεθα πᾶσαν διόρθωσιν καὶ ἐπίκρισιν τῶν τυχόν ἐσφαλμένων ἐνταῦθα ἀναγραφομένων.

Ἀθήνησι, τῇ 15 Ἀπριλίου 1885.

ΔΡ. Ν. ΧΛΩΡΟΣ
ἐπιθεωρητὴς τῶν δασῶν.

- Ἄβυζήλ (Κεφαλληνία) Sambucus Ebulus, Lin.
Ἄγιόκλημα Περικλύμενον (Διοσκορ.) Lonicera etrusca santi.
Ἄγιόφυλλον (Κεφαλληνία) Αἰγιόκλημα (?) Lonicera caprifolium, Lin.

1) Εἰς τὰ ξυλωδῆ φυτὰ ὑπάγονται ὡς γνωστὸν τὰ δένδρα, οἱ θάμνοι καὶ τὰ φρύγανα.